

Objectius a la vista

El president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, feia públic dilluns passat els 77 objectius de la legislatura, una proposta llargament esperada per molts ciutadans que esperen, ansiosament, que el Govern es dediqui a fer acció de govern i no només política. La ciutadania de Catalunya, immersa des de fa uns anys en una crisi econòmica de tràgiques conseqüències, espera i desitja que els polítics, els d'aquí, els del Govern central i els d'Europa, ofereixin un pla d'acció que permeti sortir d'una situació que s'agreuja per moments.

EL GOVERN DE LA GENERALITAT, com correspon a la seva responsabilitat, diu que ha centrat els seus objectius en temes vitals com són la recuperació econòmica, la cohesió social, el dret a decidir –tema de gran complexitat que ocupa gran part del debat polític des de fa mesos-, les finances públiques, la transparència, la cohesió territorial i el projecte exterior.

ES TRACTA D'UN FULL DE RUTA QUE ARTUR MAS situa fins al 2016 amb l'esperança de fer front a les dificultats econòmiques que presenta el panorama general, amb un atur més que preocupant i d'altres situacions socials greus de les quals donen compte entitats com Càritas, Creu Roja... en informar sobre situacions que afecten ja als més petits de moltes famílies, els quals en ple segle XXI, tenen problemes per gaudir d'una bona alimentació, un drama que es viu a les escoles... i que afecta molts sectors.

COM SIGUI QUE LA REALITAT ES DEMOSTRA AMB EXEMPLES, els convidem a llegir –per la seva sincera i brutal realitat- la notícia relativa a una família que durant més de 15 anys ha regentat un bar a Granolles i veu com el vaixell en el qual han navegat durant tots aquests passats anys s'enfonsa per culpa de la crisi. El seu exemple és, malauradament, el de molts comerciants, empreses petites... Serviran per alguna cosa els 77 objectius del Govern? Impedirán aquesta sagnia de pèrdua de negocis i de llocs de treball? Fins quan?

El Circuit, sobre rodes

Nova cita aquest cap de setmana i diumenge d'una manera especial, amb el Circuit de Catalunya després de la celebració fa uns dies del Gran Premi d'Espanya de F1 que va guanyar el pilot asturià Fernando Alonso. El Circuit de Montmeló tornarà, una vegada més, a ser centre d'atenció dels aficionats del motor en una proposta esportiva que gaudeix sempre d'una notable acollida.

MILERS D'AFICIONATS DE LES DUES RODES es donaran cita aquests dies en un equipament que ha rebut l'impuls econòmic de la Generalitat de Catalunya a través de la taxa turística que ha posat en marxa des de fa uns mesos. En aquesta ocasió, la cita amb el circuit vallesà ofereix l'oportunitat amb el Gran Premi Aperol de Catalunya de Moto GP de veure en carrera dos pilots vallesans ben coneguts i reconeguts, els germans Aleix i Pol Espargaró. Granollers, la comarca, viu la realitat del Circuit com un referent esportiu i econòmic que ajuda a sostenir la realitat socioeconòmica de la comarca, conscients de la importància del seu funcionament i de la necessitat que la seva bona gestió es pugui traduir en bons resultats. Sort per a ells i sort també per al Circuit.

km.
0

PACO MONJA, director

L'ESPORT COM A REFERENT TURÍSTIC I ECONÒMIC

Diuen els experts de la cosa que ha arribat l'hora de reinventar-se –una paraulota que per a moltes persones entra dins les maleïdes quan senten això després de perdre la feina i quan passen a formar part de les llistes de l'atur- i de posar en marxa noves iniciatives per tal de sortir endavant. Els més grans, els del temps de la guerra, diuen que de pitjor les han vistes, però és evident que els moments actuals resulten complicats. Diuen també que els emprenedors (una altra de les paraulotes de moda en aquests moments) ho tenen més fàcil. Per tant, ja ho sabem, davant les dificultats toca reinventar-se i ser emprenedors...

A Granollers, de gent que reinventa i que emprèn noves iniciatives (algunes surten fins i tot bé), n'hi ha unes quantes. Dimarts passat, la Sala Tarafa acollí la Jornada "Esport, turisme i impacte econòmic", amb la participació de diversos representants d'entitats i equipaments: Mitja Marató, Granollers CUP... Una bona iniciativa de debat (i amb fets totalment provats) per tractar, com acostuma a assenyalar el fondista Ramon Parellada, de fer bullir l'olla sigui de la manera que sigui. I Granollers, d'esports i d'olles, en sap, com ja és ben sabut, una pila.

Opinió

De Sant Francesc a la Tarafa: quan les pedres es posen a parlar

Tot va començar en pla de facècia, allò de: "A veure què passa?". Durant la presentació del primer llibre de Pere Diumaró sobre les cases de la plaça de la Corona, al Museu, i dins del curs que ofereix l'Aula de Granollers (AGEVO), en Santi Montagut va comentar que seria bo que la idea de recollir la història de les famílies dels diversos carrers de la ciutat, continués. I, tot seguit, va dir que servidora, per exemple, podria seguir amb el carrer de Corró. El repte era atractiu, però en aquell moment, jo ja estava prou ocupada en altres temes.

Al cap d'un temps, se'm va ocórrer parlar del tema a la Roser Soldevila de "Les Flors". Què vaig haver fet! Ella va veure que això havia d'anar endavant, i ja va parlar de recollir dades i fotos de les cases del carrer. Em va encomanar l'entusiasme, però si el llibre es feia, a mi em semblava que hi havia d'haver alguna cosa més que fotos i dades. Vaig proposar -i va ser acceptat- que tothom qui volgués, relacionat amb el carrer, expliqués les seves vivències, que es parlés dels edificis singulars, de les entitats, dels comerços, etc. Així, el llibre seria molt complet: edificis, famílies, vivències i, tot plegat, il·lustrat amb les imatges que s'anirien recollint. Així és com va començar el trajecte d'un llibre que aviat veurà la llum. I això serà divendres, dia 20 de setembre, a la Sala Tarafa, de primer, i després a la mateixa placeta, cosa que hem d'agrair a l'Ateneu -sempre lligat al carrer de Corró, i al llibre per tant- i al simpàtic acolliment de la Regidoria de Cultura.

Vàrem fer unes primeres trobades. L'Arian Botey es va incorporar al petit equip en la seva condició d'expert en el camp de la imatge i en l'art d'escriure -en el llibre ha demostrat que en els dos camps ha reeixit- i s'hi va incorporar la meua germana, la Glòria, que explicaria amb la seva poètica prosa, com aconseguíem, per mitjà del joc, oblidar que vivíem en un temps de necessitat i de repressió. I vam demanar a la Lola Riera, treballadora i assenyada,

que vingué a les reunions com a assessora -ella té l'experiència d'haver format part important de l'equip que va escriure el llibre Escoltisme a Granollers 1958-1969 i, encara, en Josep Sabatés com a public relations. Vàrem començar a buscar informació, Història en majúscula, dades, fotos, i a escriure amb ganes. I varen anar arribant textos espontanis, frescos; alguns de dramàtics i còmics alhora, perquè la vida també és així: el bombardeig del 38, tema protagonista, però també el racionament, els sants de barri, el teatre, el personatge pintoresc, i les experiències dels nens i nenes de postguerra i de molt més endavant. Ah! I articles de bones plomes, i poemes i algun conte...

Calia algú per coordinar la feina i donar estructura al llibre, i vam fixar la Marina Martori, escriptora i col·laboradora de la Revista del Vallès. No ha estat fàcil aconseguir tots els textos i totes les dades i les fotos. Moments de desànim i de: "Jo ho deixo...". Dos anys gestant el llibre però, cap al final, ha reascut amb força l'entusiasme inicial. Ja el tenim en mans dels professionals que treballen per a l'Alpina, l'editorial que ens ha acompanyat durant una bona part del gens fàcil camí.

I d'on surten les misses? A part de la venda del llibre, ja comptem amb el micromecenatge d'alguns generosos veïns del carrer, i amb les aportacions d'una entitat i d'una empresa -els seus noms, tots, constaran, amb el nostre agraïment, en el llibre-. Agraïm, també, la receptivitat del nostre Ajuntament. També hi ha hagut una negativa -decepcionant en el fons i en la forma- d'ajut per part d'una coneguda i històrica entitat. Però tant se val, perquè ens en sortirem.

Entre tots els qui hem anomenat abans i, a més, amb els veïns i amics, cadascú amb la seva aportació al llibre, aconseguirem que les pedres del carrer de Corró parlin.

Montserrat Medalla

Montserrat Medalla
Filòloga